

Wäl signade Tryck-Friheten.

Tredje och Sidsta Stäcken.

N:o 44.

Stockholm den 7 Martii 1783.

Anmärkingar rörande Målningar *).

Rom var en Umma för Konsterne, äfvensom Grækeland var deras Moder. Apelles, Praxiteles och flere Mästare hade redan burit desse bildgäfvans alster til sin präktigaste högd, innan en Augustus öppnade för dem den lysande skådeban, hwarest de sedan utbredde sina gudomliga tåckheter. Men Rom förföll, och Konsterne flydde, skingrades och afstwinade under 1200 års-tidessiften. Omkring det 14:de och 15:de århundradet dagades det åter. Snillen upwaktade, som drogo dem ur förströelse och wanmagt; de kommo då åter i flor, men de behöllö likwäl ännu något som witnar at de varit willfarande och öfwerlätna.

Måleriet delas i 3 Classer:

Den Italienska,

Nederländska och Tyska, och den

Fransyska.

Italienarne hade sina flesta originaler i efterlefwor af Romas Bildhuggare-konst, och härigenom uparbetades deras teckning. De hafwa icke allenast wist människans kropp i sin sagrafte wanliga ställning, utan de hafwa äfwen utbrönt ledernes mått, sammanhang och inbördes affeende och derigenom frambrackt så många mästestycken af bild-teckningar, der sjelfwa sinnes-krafterne tyckas frambruta, ur starka och listiga penseldrag.

De Nederländske och Tyske hafwa icke haft annat mönster än Naturen. Henne hafwa de följt både i tåckt och fult. Af denna trälsamma efterapning har likwäl den härliga Colorit kommit, som andra Länders mästare med förundran finna, och nästan omöjligen kunna härma.

Fransosernes målningar likna folkslaget. Mera listiga och angenäma än genomarbetade, wittna de om sine Mästares qwickhet och lysande bildgäfwa. Häraf kommer at deras ordonnance är framför alla andras prägtig, spelande och wäl upfunnen.

Ur detta flyter det allmänna omdömet som satt sin särskildta stämpel på hwar och en af desse Nations arbeten.

*) Insändt.

Itali-

Italienska skolans verk är Teckningen.

Nederländska skolans, Coloritten.

Fransyska skolans, Ordonnancen.

Men ingen regel utan undantag. Venetianske målare hafwa stått tecknat, men härigen målat. — Rubens, Vandyck, Dippenbeck, Tordans och flere Nederländare, hafwa wist ågt en brinnande bildgäfska. — Fransoserne Le Sueur och Le Moine, hafwa satt en liflighet i sin teckning, hwars make knapt sjelfwa Rom sett på något af sina mästestycken, och deras Landsman Chardin täflar med en Teniers eller Gerard Don.

Ibland icke liflighet i målningar är Raphaels tanklöshet, som föreställte hus och byggnader, på samma taffla där han afbildade Adams fall; samt Albrechts, Dykers och Titiens sorgfällighet, at hänga radband på Lärjungarne i Emaus, för at fördjupa deras andäktiga utseende.

Sverige har icke länge förstått at urskilja en wacker målning. De täcka stycken som under Tyska kriget kommo i des förwar, multnade, hoprullade i källrar, eller bortsläckade af Utlänningen för en ringa penning. Fransyska målaren Bourdon fann i Dr. Christinas stall 5 präktiga målningar af den namnkunnige Corrage, hwilka där tjänade til Lärstsluckor för illa påhade fönster. De förwaras nu i Orleanska Galleriet, såsom ypperligheter i Konsten.

Ehrenstrahl är i Sverige den äldsta bekante målare. Han hade under sina resor inhämtat allt hwad som kan uplyfta en naturlig sje. I Italien astog han så Petri de Cortonas sätt både i ritning, färgblanning och städning, at hans stycken som än i dag ses wid Drottningholm, sätta honom aldeles i bredd med sin mästare. Hemma stöckade hans liflighet småningom. Merändels syhelsart med Portraiter och Djur, blef han allt mer och mer främmande på det stora bildningsfältet, där qwicka och utswäfwande inbilningar upfdra sina dråpeliga mästestycken. Han nödgades därföre i hwarjehanda förparstiel, söka hjelp til sin stora taffla, där han föreställer yttersta Domen. Hans förträffeligaste arbete är Konung Carl xi:s Kröning.

Lembkens war en stor Barallie-målare, och i allt nästan jämngod med den odödlige Bourgignon. Wägge Gallerierne wid Drottningholm wittna om hans ogemena färdighet. Han beundras af alla kännare; han uphöjes til himmelen sedan han icke mera är til, men han dog likwäl i den nedrigaste fattigdom, under en börda af 90 år. Hwilken bedröflig spegel för stora Snillen! om den ej wore wanlig.

David Kraft målade i början föna Portraiter. Et af hans raraste stycken, war et huswud af Sältmarschalken Grewwe Joh. Stenbock, som för des utwalda teckning war wärdt at pryda den bästa samling. Men Kraft hade äfwen den olyckan at wara fattig. Han måste

måste måla för nöd skull, och behofwen nedertryckte honom omsider så, at han förlorade all eld och granlagenhet.

Så hafwa under förflutne Tidehwarf satt wärde på Måleri-samlingar. I Ehrenstrahls och Krafts tid, wore utom Fältmarschalcken Gr. Stenbocks Cabinet inga sådana stycken at träffa mera än hos Mythens, en gammal färgskåmware, som hade samlat en hop wacker, det han med sin plumpa pensel mente sig göra ännu wackerare. På en tafla af Rubens, som förestälte den igenkände Achilles, hade han updragit alla mungiporne och widgat alla ögonen. Widlyftig mun och breda ögon hafwa efter hans tycke gjort sköna ansigten: Hans son sålde sedermera samlingen åt Preussiske Fältmarschen Gr. Gotter, och genom widare köp är den nu flyttad til Stuttgard, Hertigen af Württembergs Gallerie.

Ibland Renegater hafwa wisat sig måst lysande: en Richter i Wien; en Richter och Dahl i London; ännu en annan Richter i Venedig, och en Desmarais i Beyerne. Alle hafwa måst bära sin skicklighet i främmande Land, af brist på brödsödan i sit eget.

Fushållerstån, Ören, och Sund som wänder stel.

(Fabel för en Sattig).

Se din like i alla stånd, och säg mig sedan, orättwisa människa! Om dit öde är grymt. Det äro dina misshandjen, dit knorr som göra dina olyckor: Gud är rättwis.

Jag tillstår at hungren will bli stillad, och at dit arbete kan endast föda dig; hwad slutar du därpå? at dina behofwer äro ömkansvärda; men hwar öddelig får widkännas de samma. Wi äro alla födda fattiga och oroliga: wisa mig en människa mera lycklig än du. Adam, ämnad til den fullkomligaste sällhet, fann ju at det felades honom en maka. Den bedrägeliga ormen, som kände Evas nycker gjorde henne brottlig. Hon använde samma swel at förleda Adam, och begges straff blef forplantat på deras efterkommande.

Då Alexander, följd af segren, hade intaget werlden. Då han sedt altare upresta til sin ära, gäfwö des tårar tillkänna at han blott war en människa. Den girige ser sig bedragen i sitt hopp. Den högmödige, rård af en ständig oro, tror sig ej bli så wördad som han borde. Huru mångfaldiga behofwer hafwa ej de stora? Höghärdens är omätelig.

Hwem har icke hört dem beklaga sig öfwer vapeurer och indigestioner? då de blifwa warse at deras guld ej tjengar til en allmän nytta, afundas de bondens styrka och hälsa.

) Insändt.

En

En finner sig olycklig i en älskansvärd makas armar, svartsjukan och hushållsbekymmer förgifta des dagar. Den andra önskar sig en arfwinge, des slägt går ut med honom: hwem, säger han, skola mina med så mycken möda samlade skatter tilhöra? Kore sagt, om ni läser i andras hjertan; hwad afundas ni? afunden är blind. Då ni känner honom hos er, så wet at tusend andra önska sig äga det ni har.

Jag måste sade en Hushållersta, ha maten färdig til flock. 2, Hwar har den förbannade hunden tagit wägen? om jag ej får rätt på honom blir min stel bränd och jag bannad. Arg som en tupp, går hon ut köket, tar en läpp, och stampar med foten; hunden undflyr henne. Hon ropar, hwiflar och lockar, men förgäfwes: Hennes arghet tiltager, hon springer efter honom och hotar med läppen, och hunden rädd löper sin wäg.

, Sinnes wäl i naturen någon så olycklig warelse som jag? sade hunden, hwilken stjerna har sedt mig födas? Skall en öfwerenskommeelse twinga mig at wända stekhjulet så länge jag lefwer: hwilken skam! I hela min slägt finnes ingen så ringa slaf som jag. Om ödet bewilljat mig en mera lindrig sybla, hade jag kunnat lefwa i en ädel lättja, smekt och rosad hade jag wunnit fruntimrens gunst: eller, om jag blifwit född til jagthund, så skulle Adelsmänner i mitt sällskap dela med mig jagtens nöjen, och med min tilhjelp twinga skogar och fält at contribuera til deras gästebud. Hwarföre kan jag ej med det mod och den eld jag hos mig hysar kalla Dejonet för min far? Hwad säger jag, Dejonet! det är äfwen mig öwärdigt. Hwarföre är jag menniskan undergifwen, jag som borde wara något nära hennes like? Hwem kan bestrida mig at icke jag rätt så wäl som hon har lif och warelse? likwäl är jag des slaf, och hon, såsom en sträng husbonde, drat en oändelig skatt af alla djuren, och lefwer blott för sina nöjen.

En Öre hörde denna flagan, och wederslade den dumma lättingen med des ord: „Huru wägar du anklaga ödet? du, hwars öde är så fält i jämförelse med mitt. Twungen af en oarmhärtig påförare måste jag draga plojen, och upbruka jordens flela barn, och sedan med tunga och trötta steg draga skörden til ladan. Jag utfär likwäl alt detta arbete utas knorr: men, det är ej alt; betänk at en gång, (och kan hända är det ej långt til) skall du wända det spett, på hwilket någon del af mig sielf blir slett, och til belöning för min möda skall du gnaga mina ben.

Hunden bestört swarade; „Dittils har jag ansedt alt med et afundsinkt öga. Huru falskt döma wi icke, då wi endast se på apparencerna! Detta mäktiga djuret beflagar sig. Menniskan lider kan hända ännu större plåger. Låt os nedtyta wår afund, Jag wil tänka på Ören, och lefwa nögd.

Då han detta sagt, gick han in i köket, och wände sielen med glädje.

N:o 45 utgifwes den 10 Mars. eller nästa Måndag.

Stockholm, Tryckt hos Commissarien P. A. Brodin, 1783.

Dag = Bladet:

Wälsignade Tryck = Friheten.

Tredje och Sidsta Skäcken,

N:o 45.

Stockholm den 10 Martii 1783.

Det Gyllende Mans A. B. C.
eller Imitation af engelska Alphabetet
(se N:o 35 och 36. *)

A siger fram när åran vill
B lär åfwen biuda till
C hur har han sprungit opp?
D i råfna wann sitt hopp
E är så ådel som han är skån
F i l' hombre gide sina rån
G åt Stiårnor gifwer glans
H han bryter ån en Dants
I åter länge och wål
K är liten kropp och Stål
L ser alt som bräckligt gods
M är altid wål till mods
N är hastig men honett
O har Axels tanckesått
P hwad är han? — han är korr
Q han teg och reste bort
R salig Gubben härma will
S friar men skisser aldrig till
T har Niclas till Patron
U kan tala ur högsta thon
W bår Fröijas egen fårg
X förlorat all sin mårg
Y i Pharao ofta swår
Z långt mera Lycklig år.

*) Insåndt ifrån Uddevalla med försåf.
ran at med första försatta Gruntimmers A.
B. C.

Utdrag af Flari Josephi Judiske Histor. II. Bok: 4 Cap.

Ronung Darius i Persien framstälte wid ett tillfälle för Judarnes Sverste Zorobabel och för 2:ne andra Ambetsmän följande frågor
1:o antingen winet wore det starkaste af all ting i världen, eller 2:o
måchtige Ronungar, eller 3:o Qwinfolcken, eller ock 4:o om sanningen
wore den som öfwerträffade allt annat?

„Dagen därpå skulle swaret offentliggen afgifwas, då den förste
yttrade sig, at winet wore starkare än allt annat, efter det kan
rubba förståndet och bringa Ronungar dårhån at de blifwa lika som
barn, hwilka af andra måste ledas m: m:

„Den andre åter påstod at Ronungens mægt wore den starkaste,
emedan Ronungar råda öfwer menniskior och styra dem, hwilka de
andre Creaturen äro undergifne. Så snart de besälla sine underså-
tare, (sade han) äro de straxt färdige at lyda. De inweckla dem
når de så behaga i allahanda äfventyr och i synnerhet i krig, och
antingen det kommer an på at bräcka murar eller nederlägga deras
skender på fältet, samt sedan de erhållit seger med deras lifs fara,
så hemfaller bytet och hela åran dårföre till deras Ronungar, så
wål som fructen af de hemma warandes swett och arbete. oc.

„Den sidste eller Zorobabel bewiste hwad styrcka qwinfolcken haf-
wa, jemte den som sanningen äger. Han utlåt sig ibland annat
at qwinno krafter wore långt större än Ronungars mægt, emedan
alla menniskior och sjelfwa Ronungarna wore af dem födde, at qwin-
nornas arbete utgjorde de förnämsta beqwämligheter i wår lefnad. De-
ras skönhet ägde så retande kraft, at wi för ingen ting ækta gull
eller annat för at winna deras gunst och at man gifwer sig och sin
egendom i deras wäld. Jag må ock lägga dertil (sade han) at jag
en gång såg wår egen Ronung tåla att thes frilla Apamea tog kro-
nan af hans hufwud och satte then uppå sig m: m: Jag har nu
wisat (fortfor han) huru stor qwinfolckens styrcka är, men hwar-
ten de eller Ronungarna hinna någonsin upp emot sanningen. Drätt-
wisän förstår ingen ting emot henne och i stället för att alla andra
ting äro förgångelige, så är hon icke allenast odödelig, utan och de
förmoner hon öf tillskyndar, wara så länge som hon sjelf. Zy
hwarcken kan olyckan taga den ifrån öf eller tiden förändra dem,
emedan de äro högre upfatte än något anfall kan hinna dit, och så
rena, att ingen ting är mächtig at förkränka dem. Ronungen an-
såg dårrefter Zerobabel för den wisaste af alla sine undersåtare, och
belönte honom efter sin egen åstundan.

Så tänckte man i fordna Tider då werlden icke war uplyst. Man
kunde nu med många Skäl öfwerthyga Zerobabel om sin swaga me-
ning

ning. Vore den grundad, så skulle sanningen finnas lika högt achtad nu som förr. Jag har funnit i framledne Riksrådet Grefve Tessins stensstil ibland annat, at sanning är så sällsynt i Konunga hus som smikran i bonde doijor.

Epigramme

Jag aldrig gifter mig min sann
 End lilka Hedda härom dagen
 — Och jag, jag nästan tror des sagan
 Ty ännu hon saknat fästemann.

Swär i utdrag på ett bref. *)

Jackar vändeligen för de öfversände papperen samt Krygers Tan-
 kar wid lediga stunder. Undrar på, efter det är så ondt efter at
 få köpa dem, at ingen gifte sig möda at upplägga dem å nyo. De
 äro för en Patriot, näst Bibelen angelägne at gånna.

Men at få ett positivt swär af en Landt-man, som är ur sphaera
 af penninge negocio; hwarest Min Herre skal gifra af sine inslutne Ca-
 pitaler för Frackter och försälde Skjepp, kan ej af mig wäntas.

Det twiswelsmål som upkommit hos min Herre om det omnäm-
 de Contoires säkerhet i framtiden, för de enorma Summor där äro
 insatte emot 3 procent, hwilka aldrig skulle kunna emplojeras med
 säkerhet til hälften, är grundat om saken sig wärfeligen så förhåller
 och tyckes ökas, då man ser at alla Capitaler på 4. procent äro up-
 sagde.

Ett ryckte går at de betydligaste utlåningar ske til dem som ej
 kunna lagsökas, och at den stora Crediten som wärfet har, är mera
 en prevention än wärfelig styrka, som snart kan wända sig at en an-
 nan sida, — Då min Herre är öfvertygad at London ej swarar til
 en hundradel af des Credit, håller jag för det är bäst at wa-
 ra utan 3 procent lått fångna, på det min Herre slipper struckta at
 förlora 97 procent, eller blifwa ur stånd satt att i sin lifstid begagn
 sig deraf, Gudi lof sådana bekymmer trycka mig ej; Inga förmynd-
 dare har jag för mina Capitaler. Min jordtorskwa har föddt mig hit
 til dags, med min Famille, och då jag betalt mina Krono utskylder
 och hedrat mig mot min Präst, är jag nögd. Har jag något öfwer,
 och kan gifra någon af mina fattiga Wönder och Torpare godt,
 känner jag den wällusten, som alla stads nöjen ej kunna upwäga.
 — At wara far för många arbetande Familier, fordras den hugnaden
 at se dem då och då wara nöjde med sin tunga lätt, bnsfeligt

*) Insändt. men det breswet som medföljde om en Son's upfostran och engage-
 ment wid den Kongliga Operan kan ej tryckas.

*) Insändt.

wore, at den mängd och öfverflöd af penningar, som min Herre säger wara i landet, och som kommer dyrhet åstad, wille upwäcka wederbörande och dem som hafwa råd, at wara omtänckte at hielpa de arbetande händer så i städer som på landet, så at waror och pengar swarade emot hwarannan.

Apropos war god och hör efter om min Ull, som nu legat i Hall-Rätten på 2:dra året, kan blifwa såld, och om ej den nya tull Taxan är förhögd på inkommande Ull, så at Wi Landtmän kunna finna räkning wid att bibehålla vår Får-afwel. Det tyckes wara swårt at wi, som nödgas hålla våra Får inom hus i 8 månader, då utlåningen allenast behöfwer hålla dem inne i 3 a 4 månader, skulle hålla marknad med dem.

Til en Pett. maitre som hade en pette. maitresse. *)

Med heder wandrar du din bana
Som ogift Faderns namnet bår
Du swurit här Cupidos fana
Och i metien du öswad är—
Men säg hwad dig det nöijet båtår
At du en flieka narrat har
Då det dig kostar tusend plåtar
At hon har narrat dig til Får?

Babyloniska Förbiftringen Saga *)

En uti Skrifter mäcket klof
Som kunde Bibeln till sitt hela
Och trodde sig i sällskap fela
Om han ej talt ur denna Bok.
En dag han all sin undran wände
På Babylon: så lärde och nöjd
Om där förbiftring nån sin hände
Som skiljde tornet från sin höjd?
Då ämnet blef ett ewigt pladder
Och Spörsmaal flögo tätt i ring
Hwad tungomål och hwilket pladder
Wäl spreidt sig derfrån ikring,
En del, den säger,, det war löjligt
En annan flera hinder fann
Så skref Satiren,, ganska möjligt
„gå blott på stora Operan.

*) Infändt. *) dito

N:o 46 utgifwes den 12 Martii, eller nästa Onsdag.

Stockholm, Tryckt hos Commissarien P. A. BRODIN, 1783.

Dag=Bladet:

Wälsignade Tryck=Friheten.

Tredje och Sidsta Skåden.

N:o 46.

Stockholm den 12 Martii 1783.

L' homme naït eitoien & maitre de son choix
Sa fiere volonte ne depend que des loix

DE SACY

Om Despotismen af den bekanta Lingvet *).

Ustundar någon kånna de allmänna grundsatser som regera hos Despoten och ihans Råd, så hör Summan af nästan allt hwad som säges (eller rättare sagt,) sättas i wärkställighet. „ På alla sätt böra påläggorna ökas, Prinsen kan aldrig wara uog rik. Såsom nödgad undertå hålla en frigs-hår och Hof skara, som bör wara lysande, och ofröster, böra de straffas som uprosmakare, de böra kufwas. Det gifwes ingen orättwisa emot Folket, som aldrig har något egit, utan endast får förwalta hwad det synes åga med Furstens goda minne och hwilken på hwad tid och rum som helst, kan återfordra sit som han varit nog nådig at lämna dem, i synnerhet då orsaken säjes wara Rikets förmon eller anseende. Det är desutom updagat, at et Folk som man lämnar beqwämlig lefnad, blifwer lättjefult och förmåtit: Man bör då förminska des walmåga i samma mohn man will öka des lydnad. Undersåtares fattigdom är Despoters starkaste Bröstwårn och ju mindre rikedom finnes hos enskildte Personer, desto mera undergifwen är Nationen, en gång böjd under lydnans ok, tål den igenom wanan; Ej nog dermed at hon är lydlig, det tilhör henne tro, at Thronen är sielfwa wisdomens säte, felsjakteligen bör den bifalla utan twelan och omswep; och ej wåga fälla omdömmen öfwer, besluten som härleda sig ifrån det mäst oplysta wett och det ädlaste hjärta.

*) Insände

Des-

Despoten kan aldrig ha annat än de högsta egenskaper. Om
 „händelsevis en förnuftig och ärlig undersåte finge tillräde, trängde
 „sig fram i Rådet och talade till Despoten: Tagen Eder i akt att tro
 „desa elaka rådgifvare; Siender: hafwa slagit om Eder en ringmur
 „för att få fritt utrymme. Eder storhet Edar säkerhet grunda sig ej
 „så mycket på Edart egna wälde som fast mer på Folkets kärlek. I
 „olycken önskar det mera ifrigt ombyten och sluteligen kullkastar Thro-
 „nens grundwalat antingen i Eder eller Eder efterträdarens regerings tid.
 „Folket är nöddeligit, men Edart wisa öde är at dö: Thronens höghet synes
 „mera uti en wärkelig faderlig ömhet än i en ömskrätt magt. Denna
 „magten är häftig och stridande mot naturen. Med mera återhåll-
 „samhet triswes mera wälde. Wisen Eder et mönster af rättwisn,
 „och tro det Furstar hwars Hjertan predika sedoläran, är de wäldi-
 „gaste och måst wördade. „ Om denna Filosofhen trängde sig fram
 säger jag, skulle man hålla honom för en drömmare, för en galen, och
 för en Riks förrådare.

Den Enwäldiga styrelsen är et band emellan Despoten och en
 liten Class af gynnade undersåtare, at kunna bedraga och röfwa alla
 de öfriga. Despoten eller den som föreställer des Person, gör sam-
 hållet mindre synligt, delar det och blifwer sjelf medelpuncten hwart
 hån de öfriga (likt Solstrålarne på et solglas) samla sig, den up-
 väcker alla sinnes rörelser efter behag och nyttjar dem til sin egen
 fördel: Han tillkapar rätt och orätt, des nycker tjend för lag och
 måttstocken til någons acktning är Furstens nåd. Denna läro byg-
 nad är för dryg at kunna wara långwarig. Men råtrådighhet är
 det bröstwårn som bestyddar liksåwål undersåten som Fursten. Frihe-
 ten ensam kan skapa ädelmodiga medborgare: En Konung är först
 mächtig i spettsen af en skyddad, fri, och nögd Folkhop. Då Nationens
 smille blifwer slafwiskt, blifwer Thronen wacklande.

Friheten *) alstrar underwårt; hon segrar på naturen, man står
 dar på hällebårg, hon gifwer en leende utsigt at de ohyggeiligaste fält,
 uplyser Herdarne och gifr dem mera estertånefsamma än Hofwens
 upkläste slafwar. Andra luststrek deremot, som äro Kapelsens måster-

*) med Friheten kan ej förstås annat än den äkta som är skild ifrån sielfswäldet
 eller sådan som swänskarna erhöllo år 1772 genom sin Stora Konungs nåd.

flykte och predika des ära, suckande under träldomen wisa för dygat öfvergifna fält, upodlade Parkar, bleka ansigten, förståndda spöken som ej wäga skåda himla hwälfwer. Meniska! wälg då Lycka eller olycka; om du ännu förmoder wälja; fruckta Tyraniet, fly träldomen: wärna din arm, lef eller åtminstone Sö fri.

Det gagnar alla Samhällein (det Republicanska ej undantagit) at hafwa et Hufwud, endast des wälde ej är utan gränst. Det tje- nar för et sken som wärkar så mycket på den högdragnas syn at han förwälfwer sina äregiruga förslager i sin södsel, och wäl liknar Ornen uti begär men ej uti flygt. Denna magtch kan då liknas wid en uprest Fögelskrämna som ställes uti Trägårdar; wid des åsyn andra foglarna sin kosa som flugit dit i affigt at upåta sådet.

Jag är mycket benägen tro Furstar wara de hederligaste uti sitt Hof, Narcisse hade lång swartare själ än Nero.

Fördomen har alltid sitt säte på högsta sidan om Thronen, får dig at smygga sina wilfärelser uti de Negerandes bron. Den rädda kufwade Samtingen deremot twiffar om segren och afbidar stunden då hon får tecken nalkas: Monarcher! lären det alfidarsamma och grunde- liga Sanningens Alphabet! Förgäfwes sätten I wärde på Henne u- tan at känna des språk.

Meniskor hafwa en naturlig böjelse för Enwäldet; ty hwad är wäl makligare än öpnä munnen och med det samma åtlydas. Man känner den Sultanen som befalte at man för Honom skulle omtala historier och sagor, eller och strypas. Despoterna tala ur lika ton och såga til deras nderfätare: Sörnöj mina begär och hungren til döds.
(Fortsättning)

Saga *)

En Astronom gick ut med Tub och Telescop
På fästets runda hwall och klara blöf at kika

Men föll uti en grop
Och började at skrifa,

En bonde samma wägen red

Wär

Wår lärda man han såg och ropte deßa orden
 Jag låter himlen åga fred
 Blott jag får åga fred på jorden!

Grasskrift öfver en Skräddarpöicke .)

En Skräddar Siäl i förgår sydde
 Ur kroppen ut
 Ty aldrabäst han satt och sydde
 Slog döden knut.

Annonce

Epitern til Redacturen af Wålsignade Tryckfriheten med epigrafe af de La Harpe: ila du m' immoler fil a scü me connoitre har jag fått, men kan ej införa för flera ordsaker, likwål om auctoren behagar läsa mitt swar derpå, kan det fås i Boksådan. Jag har nyttjat till epigrafe: l'ouvrage d'un tiran & la politique, d'un traite, det är och det enda af hela swaret jag härstädes kan öfversätta.

*) Insändt.

N:o 47 utgives den 14 Martii, eller nästa Fredag.

Stockholm, Tryckt hos Commissarien P. A. BRODIN, 1783.

Dag = Bladet:

Wälsignade Tryck-Friheten.

Tredje och Sidsta Stäcken,

N:o 47.

Stockholm den 14 Martii 1783.

Sortsättning i Utdrag af Historien om Chineserne Jap-
nerne oc. se N:o 37.

Dag. 32: **C**hinesiske Kejsaren Fai-tsong som för sine stora egen-
skaper war allmänt älskad i sitt Rike, yttrade sig
en gång, då några falske Rådgifware styrkte honom at be-
ka Undersätarens Utlagor. „Kejsarens wäl beror på
„den wälmäga han skaffar sine Undersätare. En styran-
„de som trycker och utsuger sitt Folk, at rätta sig sjelf,
„är lik en man som skulle stära köttet af sig sjelf i små
„bitar och äta sig mått af eget hull. Hvad blifwer Ri-
„ket då Folket tryckes af elände, är det icke då på brand-
„ten af sin undergång. Och om riket skulle förgås, huru-
„dant blifwer kejsarens öde? Hvad jag således nu borde
„göra, wore det at taga all egendom från Eder, som I
„till äfventyrs med orätta ärhållit till straff för eder och
„skräck för andra elaka rådgifware, hwaraf jag och mi-
„ne Undersätare så mycken olängnhet haft.

Samme Kejsare sade en annan gång, då han for
i en båt med sina barn, I sen denna här, det är wattenet
som bär honom, och som jemwäl kan dräncka honom.
Kom ihog at menigheten liknar detta wattenet, och Kejsa-
ren denne båten.

Dag. 4. 2:dra **C**hinesiska Kejsarens macht är oinskränkt, men däröfre
Dele. har han ingen ting Tyranniskt uti sig. Han hålles in-
nom en tilbörelig gränst af samma lag, som han grund-
dar sig uppå. Den stats Regel som förbinder Undersäta-
re til en sedig och noga lydriad emot honom, pålägger
honom också den skyldigheten at styra sitt Folk med en
faders

faderlig ömhet. Chineseerna hyja en ganska ädel tänka om Kejsarliga wärdigheten. Deras Regering beror helt och hållit på den wackra grundsats, at Kejsaren är sine Undersätares Sadet, och at China är intet annat än en stor Famille som utan affende på Wärd, Ahnor, och Adelskap bör njuta lika rätt och rättigheter efter sin förtjänst. Det ären allmänt antagen Regel hos dem, at en Kejsare bör fram för alt sysselsätta sig med Riksstyrelsen, At han icke blifwit försatt i så högt stånd, at i fömröfhet och präckt miuta det goda, hwarföre han har at tacka sine Undersätare, utan at winläggga sig om sine skyldigheter, hwaribland den födnämsta är at förja för sine Undersätares wälfärd. Swarföre är han satt öfwer oss säga de? är det icke därföre at han skal wara och i Förälldrarnas ställe. Den Kejsare som wilt Regera med tilbörliq myndighet får löf at rätta sig efter Chineseernas tycke, ty ällest förfaller han i största föräckt, Och när Folcket icke mer håller honom i högachtning, dröjer det icke länge at affludda sig all hörsamhet. I Chineseiska Historien förekomma 1000:de exempel på sådane Stats skiften.

äito pag. 9 I Peking tryckes dageligen tidningar om Riks styrelsen och i öhnerhet rörande Embetsmäns förhållande. hwarfen Regering eller Undersätaren frågar efter hwad som utrikes sig tilldrager, utan allenast statens inre Styrelse och bestånd.

Jag slutar för denna gången med den Reflexion, at det skulle wara både nyttigt och hugnesamt om sådane tidningar i Swerje inrättades, sedan Riks-dags tidningar orhödet, då Folcket som utgide sielswa Riks-kroppen och samhället, ännu mera måtte föröka sin glädje öfwer all den rättwisa samt oeconomiska författningar som utan Ständers tillstyrkande och betänckande dageligen widtagas till allmänt wäl.

Sölljande är Insändt.

Sedan min Här-Friseur dageligen broat mig med berättelse om Kongl. Assistance Contoires procent på de fattigas pantet; hwilka Han enträgit påstod sija öfwer 50 procent årligen, så befalte jag honom öfta sija, med försäkran at som Konungen previlligerat Contoiret, så kunde sådan procent, aldrig af någon förnuftig suponerat, mindre påstås: Men som Här-Friseuren

* Insändt

aldrig

aldrig afstod med sitt påstående, så föll mig det in at försöka Contoirets procent. Jag tog diverse böcker uti en pose, dem jag länade min Zwättersta, utan at låta Hår-Friseuren weta deraf, Hon gick dermed på Kongl. General Assistance Contoiret och

1782. Januarii 7 fick derpå ett lån af 1 R:d. på tre månader, want sedelen wofade derå wara afdragit 2 skil. 2 runst. år 3 procent provision och 1 en half intresse gibr 4 och en half proc. årligen skil. 2: 2-

Pantten försohl och wid des utlösnade.

April den 11 måste jag betala utom lånet . . . R:d. . . 1
i förfallo proc. 2: 2
Auctions provision a 9 procent 4: 4. 6: 6.

April 11 Samma dag belånades åter Böckerna
med 1 R:d. då afdrögs skil. 2: 2.

Juli 15 inlöstes åter med öfwer betalning 6: 6. 8: 8.

Samma dag Belant nämde
Böcker åter 1 R:d. på 3 månader
mot 6 proc. skil. 2: 2.

Oktober 19 Wid inlösningen åter betalt 6: 6. 8: 8.

Nu började jag blifwa något ense med
Hår-Friseuren och något förargad Res
salverade hålla året ut.

Oktober 19 återbelant samma pant med lika
Summa Interest afdragit för 3 månader
a 6 Proc. om året skil. 2: 2.

1783.
Januarii 23 Inlöst mot ofwännande afgift 6: 6. 8: 8.
Procent för ett år 15 dagar blifwer således skil. 34: 8.

Då jag efter uträkning a 6 procent årligen fandt mig böra betala för 12 och en half månad allenaft 3 skil. så fick jag dock finna at jag nu likwät godtgjort Contoiret 34 skil. 8 R:st. som gibr snart 70 procent årligen.

Grusweligt tänckte jag, kan sådant hånda med rätta uti en uplyst Christenhet. Efter mycken uprdord tanka fick jag ånteligen Kongl. Reglementet för Contoiret hwarest jag efter flera gångers genomläsande, icke kunnat finna någon S. eller mering som tillägger Kongl. Contoiret ringaste rättighet, at beräkna, mindre taga Auctions. provision af andre panter än som gådt genom försälgning under auctions klubban hwilket icke handt med mina böcker, således har Contoiret, (jag säger obehörigt, så länge allmänheten ej kanner annan rättighet än Kongl. Relementet,) af mig tagit i aucttions proivision 17 skil. och 4 Run:st. gibrande snart 35 procent. Det

Det enda mig kunde Satisfiera, war, at jag kunde bewisa min
entwisa Här-friseur, at Kongl. Contoiret kunde och borde efter Kongl.
Reglementet intet taga mer än 34 högst 35 procent af sin fattiga nåsta.
Wackert nog tänckte jag, men dock icke efter Här friseursens påstående
öfwer 50 procent.

Utän harm kan jag ej ihugkomma den dryga Auctions-provision,
35 procent, hwilket efter utforskandet på långt håll, jag hörde wa-
ra nu snart i 10 år tagne af Contoiret: Dehristelligt sade jag för mig
sjelf men besinnade, der ingen åklagare är, der är och ingen dommare:
Nåh tänckte jag, om min råd wore som miet mod, skulle jag försöka
den patriotisme, at förskaffa våra usla fattiga som snart sagt nafne om
bröd tiggas, den återbetalning Kongl. Contoiret borde återbära hwilket
förnämligast torde falla dem til last som sådane anstalter widtagit.

(Caracaller)

Kjännaren.

Utmärcker honom tillika med sin sjukdom, stolarna tyckas swig-
ta under bördan af Folianter, stora encyclopedien, lilla encyclopedien, i
rorån ligga gamla medailler af ten, sönderflagna särjade glasbitar,
Snäckor, Dödsfallar, på ett randigt bord ser man söndriga globes
microscop och några chartor, ni kan intet ta ett steg på golwret utan
at råka en electrisk kula eller en Bränspiegel. Snart kommer han at raiso-
nera med Er i alla wettenskaper, han demonstrerar med lilffingret som
är fäträt med en antique af Caracalla, och stuteligen opgifwer
han i tromål något obscurett namn på en auctor som för tusende ord-
saker borde vara ofjärd, han talar intet om annat än Caricaturer
nuancer och Chack: hwad X: x Cabinet säger han, är utan smak och
fattigt, ibland de krypande insekterna felas honom ett species bladlus
som ej är så särdeles rart i Swärje, ibland de hoppande den wanli-
ga sängloppan. Han tjooper alt hwad han ser, en målning af Hoffbro
eller Raphael. Han är den första som Prænumererar, det måtte wa-
ra på märksens Tidning eller von Dalias poetiska arbete, wil ni blott
resa til Tälje, han skall ge er Recommendation til Borgmästaren eller
Bästgifwaren hwilket ni behagar—på Ericsbergs Spectaclet dominerar
han aldeles, applauderar eller sifflerar, men altid i ötid, han fiänner
där hwar acteur och hwar enda af actricerna, med hwilka han souperar
någon gång hos Clas på hörnet, likwäl blott för at encouragera deras
talanger för theatren, fiännaren kan intet fiänna annat.

*) Inländt.

No 48 utgifwes den 17 Martii, eller nästa Måndag.

Stockholm, Tryckt hos Commisarien P. A. BRODIN, 1783.

Dag-Bladet:
Wälsignade Tryck-Friheten.

Tredje och Sidsta Släkten.

N:o 48.

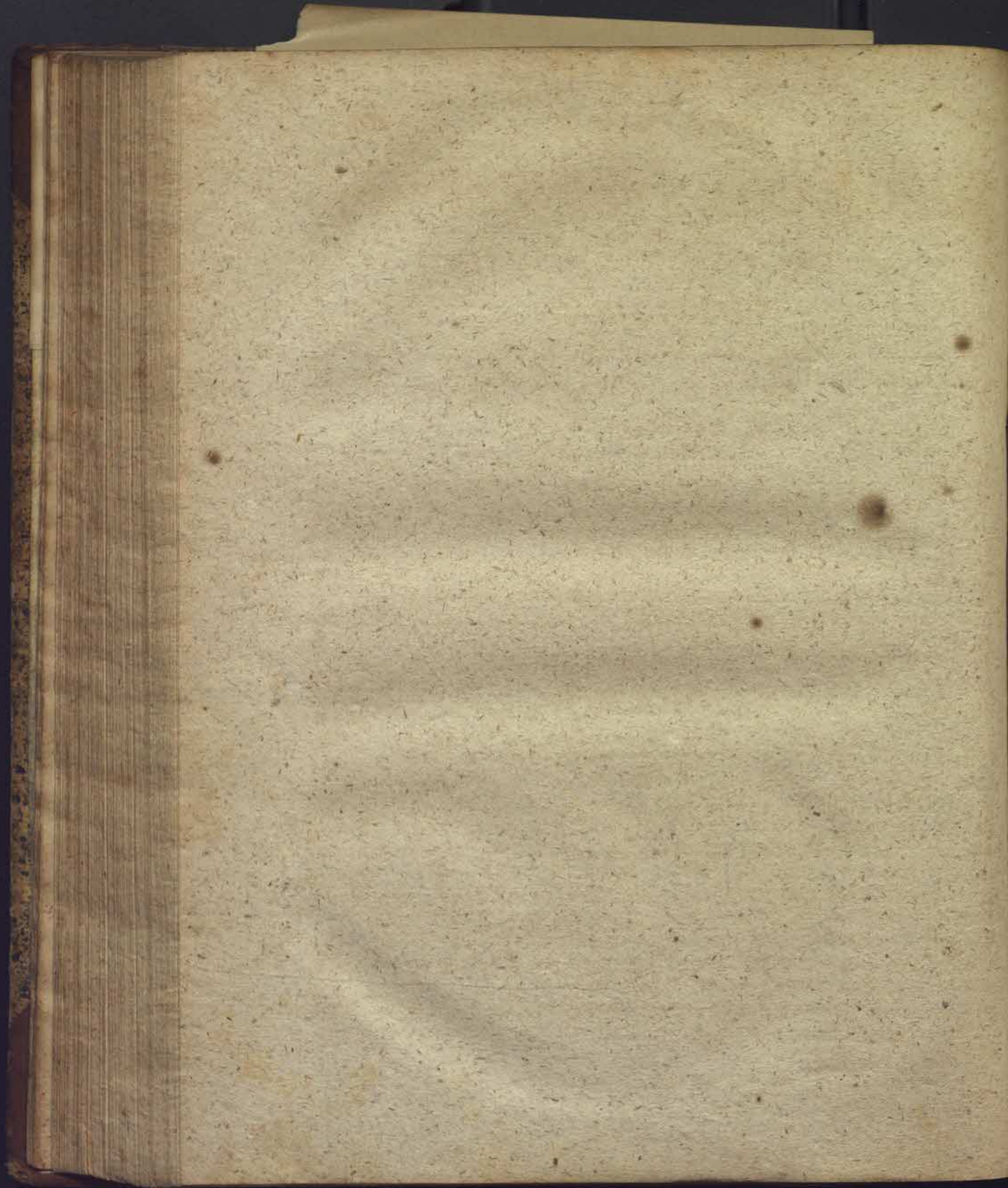
Stockholm den 17 Martii 1783.

Det slår i dörren—hvilken röst?
Det slår tillika i mitt bröst,
Hör tryckar-gosens stämma:
"Straxt *manuscript* till nästa blad!
—Barbar! vill du mig skrämma?
Jag äger ingen enda rad.
Ack! wänner och Infändare!
Ni witttraste bedragare!
Jag ropar hämd, jag ropar we:
Är det ej synd at mig bele,
Som nbdgas här om tillgift be,
Först af Prænumererare
Och sedan mina köpare
Och alla köpta löpare
Och sidst af hwarje läsare
Som äro Bladets lånare—

Doct wären nu försäkrade,
Elt sådant knep ej mer får ske,
Fast än det händt den Sjuttende,
—Men än en gång Infändare!
Swad strek ni spelt en stackare,
Som aldrig varit skrifware,
Än mindre sammansättare
Och aldraminst en diktare,
Men blott och bar utgifware!

N:o 49 och 50 utgifwes den 19 Mars, eller nästa Onsdag

Stockholm Tryckt hos Commissarien P. A. Brodin, 1783.

Dag = Bladet.

Wälsignade Tryck = Friheten.

Tredje och Sidsta Stäcken,

N:o 49. och 50.

Stockholm den 19 Martii 1783.

Pluto, Cupida och Tiden. Fabel .).

Bland alla de plågor som äro menniskor pålagde, synes tiden wara den swåraste. Det är få dagar som wi ej se flera menniskor försmäckt under dess tryckande börda.

„Huru skal man förnöta den? jag har stigit opp klockan 9, säger Lisidor; därifrån til middagen är 6 hela timmar, store Gud! och ingen ting at göra. Swårfdre har jag ej lättjats i min säng til kl. 2. Han öppnar ett af de tusende dagbladen, och knapt har Han läst en half sida, förr än ledsen, faller det ur håndern, (alla dagblad ha ej den förtjänsten at wara Carte blanche som N:o 48 af Wälsignade Tryckfriheten) Han tar snusdosan, hwisslar en air, gåspar, och sträcker sig i en ländstol. Han ser på site ur; drömmer jag, säger Han! Hwad! det är ej 20 minuter på elfwa: mitt ur måtte ha stadnat. O himmel! hwad det är ledsamt hänga öfwer det som är tryckt. Jag trodde mig åtminstone hafwa läst en timme. Af alla dagens stunder är morgonen den jag måst hatar: man kan aldrig stiga nog sent opp. „Gör at påskynda tidens lopp, begifwer Han sig i en slags frack, håret opsatt med en krokkam, til ett Caffehus. Han tar awiferna, låser några ord, flyttar sig från den ena stolen til den andra, drier Coffe, klappar en liten hund, admirerar den storas konst, men blir änteligen warse en bekant, som är i samma belågenhet. De tala wid hwarannan, och fördrifwa därigenom på sätt och wis sin ledsnad, i det de jemnföra sina olyckeliga öden. Men, säger den ena, så wida alla menniskor måste tilstå at tiden är dem til last, skulle wi icke
*) Insänd. sybel.

syhessätta och med en tour piquet tills kl. 2; Spelet torde förkorta förmiddagens ewighet. Det äro korten som göra de långa winternätterna drågeliga; det är igenom spel, Pharaon nemligen, som man narrar till den aldrasnarast. Kortet skingra de skönas vapeurer och Grefswinnornas nätter flykta wid Spelbordet „Neck sade Lisidor, hwad Grefswinnornas öde är grymt! och Åfwen mitt, som är utan denna resourcen; jag kan ej spela. Hof Folket har åtminstone tusende småsaker, som syhessätta dem; det använder Halfwa dagen att göra uppvaktningar; tiden är dem aldrig til last. Men alt hwad jag kan göra, som ej har något göromål, ingen syhla wid Hofwet, är at bjuda några wänner ut med mig på wårdshus til middagen.

Winet förjagar alla omsorger. Hwar och en af oss lemnar sina bekymmer i hyrwagnen när wi gå ut. Men kl. 6; bedröfweliga ögnablick! hwart skal man då gå? jag spelar ju intet—Hwad skal man göra ifrån 6 til 10, om man ej sofwer? man kan ej använda tiden bättre; Så snart Comedien är slutad, går jag genast på någon Assemblé och Promenerar med räknade steg ur det ena rummet i det andra. Jag converserar, utan at säga eller höra något. Ganska uttröttad, sätter jag mig bredwid någon skönhet, och med en förbehållen mine säger Henne någon ömm dårskap. Men hwad! man talar redan om at skiljas åt. Jag fræktar förmycket ensamheten. „Sör at påskynda den långsamman natten, går jag med mine wänner åter til källaren, och där förblifwa wi, til dess skymmen är god och will betunga våra ögon.

Läsare! betäncken at ingen timma går förbi, som icke bortför någon del af er ledsnad: om ni warit uppfödde wid arbete, wid wetenskapers och stögders utöfning, skulle edra timmar för fort fortrifna, och ni skulle begråta den förflutna tiden. Det är syhlossheten som plågar er. Befria er från denna bördan, och öfwerbyggade om er willfarelse, skolen Ni ångra er okunnogheter. Låsen, om det så behagar er, följande Fabel med eftertänka.

Plutus öfmerhopad af bekymmer, promenerade en morgon för at hämta frisk luft: Pärleken kom; de blefwo hwarannan warse och kände blott hwarannan til anseende. Efter några höffigheters affäggande, kom Åfwen Tiden dit och gjorde sällskap med dem. De tolkte om åtskilliga saker, men i synnerhet om de gåfwor som hwar och en af

af dem tilldelat människorna. Plutus som tog sig ett högmödig utseende som våra millionärer så väl weta at härma, sade: „De dödeliga må dömma, hwilken af oss utbreder mera wälgerningar öfwer människosläktet. Beträgta Häfwen: är det trohet eller egennytta som formerar dem? hwad har opphöjt denna Statsmannen til äres ställen? det är guldets som gjort honom mäktig. Alla Historier intyga, at det är genom pengar, som en Jdiot ofta styrt hela Nationer, regerat enwäldigt, förskat sina ägodelar och ruinerat Folket. Upphören at berömma edra gåfwor, och ärfännen, at det goda, som måst eftersträwas, är öfwen måst wärdt ackning. Betäncken en olyckeligs tillstånd som är utan pengar, beständigt tryckt af behöwer, förtärd af bekymmer, öde han, utan wänner och utan agtning.

Jag ärfänner alt detta, swarade Kärleken, och Disputerar ej guldets magt, som så många Exempel intyga. Jag känner dess wältalighet: det frestar nästan aldrig förgäfwes, Har man icke gjort Stönheter til en Handels-wara? den hålles nu Gal öfwen som samwetet, och allagistermål knytas af en nedrig egennytta. Man kan köpa sig ett samtycke; men Plute! Kärleken är ej i eder magt. Jag wet, at mer än en köper och säljer uppenbart det som de behåga kalla kärlek; men den som idkar en så nedrig handel, borde dränkas.

De som öfwerlemnna sig till den sanna kärlekens ömma känslor äro där emot lyckliga. De önska ej mera; de lefwa i nöjets söte, och finna hos sig sjelfwa sin högsta tillfredhet. Dem felas hwarken wänner, magt, eller rikedommar. Kärlek och wänskap alstra alla nöjen. Den som ej känner mig, känner ej heller lifwets behagligheter.

„Om wi togo människorna till dommare, inföll Tiden, så singe guldets och kärlekens företrädet. Gästade wid dessa föremål, antingen församma eller misbruka de mina gåfwor. Det är likwäl jag som rätnar deras dagar, som mäter deras år, fast än litet ackad, fast än sällan sökt, är det mig som Plutus och Kärleken hafwa at tacka för deras warelse. Huru förnötter den giriga sin tid? Har jag nånsin sedt honom njuta? Knapt lemnar jag honom, för än en söfande som förstår dess rikedommar.

Det är blott med min tillhjelp, som man öfwar nyttiga wettenskaper, som man winner guld och wiffhet. Man känner mitt widsträckt

ta wälde: Hwem skulle tro at jag är så försummad? mitt löpp är flygtigt, och kärleken flyr knopt så fort som jag. Hwem har ej hörde gamla flickor begråta den tid de förlorat? de borttyna af ångslan sedan de misbrukat mina gåfvor och kända aldrig kärlekens listiga nöjen. De som förståndigt onwända sina dagar gifra sällan onyttiga önskingar, och om lyckan eller kärleken är deras föremål, steffar jag dem njutandet deraf. Hwad människorna äro osörsigtiga! och hwad litet de weta i sina sanna fördelar! borde de ej tänka på mig i sina företagande, så wida jag ej kan återkomma?

Tiden sade det, och Gudarne öswertygode, erkände at af allt wore en wäl använd tid det högsta goda på Jorden.

Carakterer.

Den Syslosatte.

Beklagar sig alltid öfwer sina hundra tusend gikromål och gifr ingen ting, som är wärdt något, han fästet sig wid små saker, som hans dräng kunde gifra mycket bättre, och glömmet allt det han allena borde gifra—Äter han hos sina wänner, så kommer han ihog at hans grönsiska i fenstret ej fått sand, och han lämnar sällskapet på en stund—
„Ack! jag arma (säger han en dag som han wäntar främmande) huru skall jag få tid at sätta allt i ordning? och under det så griper han till en damborste och soxar golfwet. Det kommer bhd til honom at hans Far ligger i döds ångsten och will tala wid honom, ja säger han, jag skall komma så snart jag fått skrifwa ett Bref, låta märke mig till en påls och dra op mitt uhr.

Den Bekymmer'ösa.

Affecterar at ej lifna andra—I Junii månad går han ännu winter klädd på den goda grund at det någon dag blåser nordanwäder, han tidyer trågårds rostwor mitt på torget, och converserar länge brede wid mångelske steln—en tjänst som han will ha och kunde så blir ledig—Ministern ger Audience Klockan 10, men han går intet dit förän Kl. 12, han tycker at en par timmar förr eller senare gifr ingen ting til saken.

(Fortsättning e. a. g.

Graf

Grafstrift öfwer en *Puncheur*, som dog af Slag
wid *Ambetsbordet* *).

m Så bör man skrifa några ord
Om den, som wid et aflängt bord
Det hela året satt och hängde,
Som ryckte jämt och fallan wék:
Men alltid swor och alltid skrek
Och marquer op i raket slängde.
I går rann ut hans lefnads-ur
Den enda gång han kom i tour.
Ut af sin milda siärens twungen —
Hör wandringsman! — förstå en sak
Han först i döden hade smak
Och wärklig wann la paix på Kungen.

* * * *

Register och *Innehåll* på de första 50 N:or i *Sidsta Skäcken*.

N:o 1 och 2 uplagt 2 gånger, et det aldramärkwärdigaste bref til
Cicero ifrån Brutus denna stora Romaren som upoffrade alt för at ej
bli slaf, en Poets bön til en Fröken at få spela på des Claver — 3
en höstmorgon af Gelsner, et underdånigt Skaldebref til den nu Ke-
gerande Ottomaniska Kejsaren om den fördömda Despotismen — 4 om
Fruivoliternas ö, detta stora Folkslagets regering och seder, Tankar
om en ny tjenstehjons stadga i Östergötthland — 5 et bref til Reda-
teuren med recension af en ganska oblyg militairisk bok — 6 Dregel-
bundna verker i en så regelbunden tid til H. B., bref til en Mamsell
om

*) Insändt med löfte om flera dylika, så öfwer Banqueurer som Puncheurer. Det för-
stås at det är öfwersättning, så wida alla Hazard spelare utom Lotteri spelare
äro förbudna i Sverje.

om en änka och en liten knåhund, Epigramme — 7 Fabel til en som patienterar i förmaket hos de Stora, en Fransysk vers af Helvetius som en Anonym inskickat til öfversättning emot et slags præmium — 8 bref om den lärda Björntåls correspondance,, Billet af Ulysses om en stor man — 9 Grasskrift öfwer en ärlig mann, Tankar, hwar af följande är et paradoxe hwar enda som ej will vara slaf: Kan bli fri — 10 et bref til Utgijwaren om Siden-Fabriquernas trefnad, wälbestånd och lyckliga period, Epigramme — 11 och 12 om den swaga Regenten Henric den 3:dje i Frankrike, et Poëem mina nycker hwaraf som prof ansöres

„Må en poicke folk försträcka
 „Med en upsyn twår och stält
 „Uti pantsar, hjälm och kolt
 „Det skall ej min undran wäcka

13 Spådom om werldens sista tid, vidare beskeifning om Frivoliterna och deras ö, — 14 om märkwärdiga Tal hållna af Lagmän wid åtskilliga Ambetsförrättningar, såsom Ordens-sällskaper, Socken-stämmor och namnsdagar, Anecdoter om Turenne — 15 et märkwärdigt stycke af swänkska historien om Rådets myndighet, vidare anecdoter om Gref Turenne — 16 et bref om den Stora FREDRIC i Preussen och Hans lilla Garde Robe, öfversättning af den Fransyska versen i N:o 7, Opera nyheter — 17 Project at indraga alla bönedagar och aftonsånger, Reflexioner om procentande, Understolen i Stockholm, om de höga taxorna på åtände waror — N:o 18 2 gånger uplagd om den förträffliga Operan Cora och Alonso hwartil Herr Nauman sammansätt Musiquen — 19 vers til en förnäm Grefwinna, et utdrag utur historien om Indostan af en wis Spanjorska, några citerade ändringar wid utöfningen af nya Reglementet — 20 bref om Konungen i Preussen, vers til den swänkska Aspasia — 21 Utdrag utur Cicero, et kort åminnelse Tal öfwer en brånwins-Patriot och Le-damot i K. N. 3. — et ängelskt bref med ängelska sanningar, slut om Frivoliterna — 23 Wäl-örandets Tempel, Utsändaren complimenterar Insändaren — 24 fortsättning af det som skall refuterat i Systeme Social, Frivoliternas grundsatser i läran, en liten stroph utur Seneca, Nyheter ifrån Stockholms Beurs, likwäl om dansen alla Söndagar,

dagar, — 25 Slut af brefsven om den största af alla Kungar, en
 händelse i en ganska stor Familie här i Sverige, Epigramme i Assy-
 risk småt — 26 Fabel för någon Politicus som fallit i onåd, Swar
 om Franska råckarna i Stockholms Posten för den 4 Januarii i år,
 Epigramme — 27 Kejsar Usongs Råd til sin Son och Thronföljare,
 om någon flyttning och ändring af Psalmerna i anseende til nya Psalm-
 boken — 28 Fortsättning på det som skall refuterat i System Social,
 en Professions spelares bref, en billet om otacksamhet samt swar der-
 på — 29 Kejsar Usongs Råd til sin Son, öfwer kärleken til en Fru
 på drottningegatan, Epigramme — 30 och 31 2 gånger oplagd, en Ne-
 gers Tal på afrättsplatsen, avis nyheter ifrån halftva världen, Klä-
 gan öfer Taxorna på nödwändighets waror — 32 Slutet af de
 märckwürdiga och Patriotiska råd til Thronföljaren i Asien, Chinesisk
 sannsaga, — 33 Utdrag utur den bekanta Helvetii bok kallad L' Esprit,
 öfwer Dagor och Regeringsätt ibland höns, Bien, Myror, Markat-
 tor och menniskior — 34 Religion och moral af Joung, en Saga kal-
 lad Procentaren och Redacturen — 35 och 36 en handels historia emel-
 lan 3 bröder, Alphabetet på vers, Definitioner — 37. Utdrag utur Chi-
 nesiska historien, den Lyckliga Wästgöta drängen som feck se sin Cari
 högst opp i ett Kiårshårstråd — 38 Drömm om en god och elak Regent
 — 39 De wanslägtande Bien Fabel, en liten elegie om den swära pen-
 ninge - Negocen, Assyriska Definitioner, — 40 utur Helvetii L' Esprit,
 den afwundstukas straff chinesisck Anecdote — 41 en kort recension af
 Herr Moreaus Tal inför den nu Regerande Konungen af Frankrike
 då Han war Kronprins, skrifwit med styrka och wett, Epitafier — 42
 Fortsättning på det som skal refuterat i System Social, öfwer Döden,
 Reflexioner, Strödda tankar, — Reflexioner öfwer världens wansl-
 lighet, Dödens häf Fabel, dito Om Hund och Hästen — 44 Anmärk-
 ningar om målningar, Fabel at trösta en fattig och förtryckt — 45
 det Gyllende A. B. C. eller Imitation af engelska alphabetet, Epigram-
 me, Utdrag utur ett bref, vers till en petit maître, Babylonska förbist-
 ringen Saga, — 46 om enwäldet målat i sin horreur af den beka-
 nta Lingwet som nu uppehåller sig i det fria Engeland, Saga, grasskrift
 — 47 utur Chinesiska historien, en calcul om snart 70 procent på Lån
 i Kongliga Assistance Contoret, Characterer som börjas med Kiännas-
 ren — 48 måst Carte blanche som faller på Insändarens samweten
 — 49 och 50, syns tydligt nog innehållet om de Läsas.